

Η είσοδος του Κυρίου στη μοναξιά

Μητροπολίτης Anthony Bloom

Σήμερα ο Χριστός εισέρχεται στο μονοπάτι της οδύνης Του αλλά και της φοβερής εκείνης μοναξιάς που θα τον περιβάλλει καθ' όλη την εβδομάδα των Παθών. Η μοναξιά αρχίζει με μια παρεξήγηση: ο λαός περιμένει ότι η είσοδος του Κυρίου στα Ιεροσόλυμα θα είναι η θριαμβευτική διέλευση ενός πολιτικού αρχηγού, ενός ηγέτη που θα ελευθερώσει το λαό του από την καταπίεση και τη δουλεία, από αυτό που εκείνοι θεωρούν ως «αθεΐα» – καθώς η λατρεία των ειδώλων αποτελεί την άρνηση του ζώντος Θεού. Η μοναξιά θα γίνει ακόμη βαρύτερη, όταν ούτε οι μαθητές Του θα είναι σε θέση να Τον κατανοήσουν. Όταν κατά τον Μυστικό Δείπνο, ο Χριστός θα τους μιλήσει για τελευταία φορά, εκείνοι θα αμφιβάλλουν διαρκώς για το ακριβές νόημα των λόγων

Του. Και αργότερα, όταν θα μπει στον Κήπο της Γεθσημανή λίγο πριν από τον φρικτό θάνατο που πρόκειται να αντιμετωπίσει, οι πιο έμπιστοι μαθητές Του, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης, θλιμμένοι, κουρασμένοι και χωρίς ελπίδα, θα αφεθούν να αποκοιμηθούν. Το αποκορύφωμα της μοναξιάς θα είναι η κραυγή του Χριστού πάνω στο Σταυρό: «θεέ μου, θεέ μου, ίνατί με έγκατέλιπες». Εγκαταλειμμένος από τους ανθρώπους, απορριμένος από τον λαό του Ισραήλ, είναι τώρα αντιμέτωπος με τη ακραία ερημιά και πεθαίνει χωρίς θεό, χωρίς ανθρώπους, μόνος, με μόνη την αγάπη Του για τον θεό και την αγάπη Του για το γένος των ανθρώπων· πεθαίνει για χάρη του και για τη δόξα του θεού.

Η σημερινή θριαμβευτική Του είσοδος είναι και η αρχή του Πάθους Του. Ο κόσμος περίμενε αρχηγό και βασιλιά και βρίσκει τον Σωτήρα των ψυχών τους. Τίποτε δεν χολώνει τον άνθρωπο τόσο πολύ όσο η ελπίδα που χάθηκε, που διαψεύσθηκε· κι αυτό εξηγεί γιατί οι άνθρωποι που μπόρεσαν να Τον υποδεχθούν με τόση θέρμη, εκείνοι που υπήρξαν αυτόπτες μάρτυρες της ανάστασης του Λαζάρου και είχαν δει τα θαύματά Του, εκείνοι που είχαν ακούσει τη διδασκαλία Του και θαύμαζαν την κάθε Του λέξη όντες έτοιμοι να γίνουν μαθητές Του τον «καλό» καιρό, απομακρύνθηκαν από κοντά Του την ώρα του πάθους και Του γύρισαν την πλάτη· λίγες ημέρες δε μετά φώναξαν «Σταύρωσον, σταύρωσον Αυτόν». Κι Εκείνος πέρασε όλες αυτές τις μέρες μόνος, γνωρίζοντας τι Τον περίμενε, εγκαταλειμμένος από όλους εκτός από τη Μητέρα Του, που παράστεκε σιωπηλά, όπως είχε κάνει σε όλη τη ζωή Της, μετέχοντας στην τραγική άνοδό Του στο Σταυρό· Εκείνη που είχε δεχθεί τον Ευαγγελισμό, το ευφρόσυνο νέο, αλλά και που είχε εν σιωπή ακούσει την προφητεία του Συμεών για τη ρομφαία που θα διαπερνούσε τη μητρική Της καρδιά.

Τις μέρες που έρχονται, δεν θα θυμηθούμε απλώς, αλλά θα παρασταθούμε στο Πάθος του Χριστού. Θα είμαστε μέρος του πλήθους που θα περικυκλώσει τον Χριστό, τους Μαθητές και τη θεοτόκο. Καθώς θα ακούμε τα αναγνώσματα, καθώς θα παρακολουθούμε τις Ευχές της Εκκλησίας, καθώς οι εικόνες του

Πάθους θα διαδέχονται η μία την άλλη μπροστά στα μάτια μας, ας θέσουμε στον εαυτό μας το ερώτημα: «Μέσα σ' αυτό το πλήθος, πού βρίσκομαι εγώ, ποιος είμαι; Ένας Φαρισαίος; Ένας Γραμματέας; Ένας προδότης; Ένας δειλός; Ποιός; Ή μήπως στέκομαι ανάμεσα στους Αποστόλους;»... Μα και αυτούς τους κατέβαλε ο φόβος. Ο Πέτρος Τον αρνήθηκε τρεις φορές, ο Ιούδας τον πρόδωσε, ο Πέτρος, ο Ιάκωβος κι ο Ιωάννης αποκοιμήθηκαν την ώρα ακριβώς που ο Χριστός είχε ανάγκη από την ανθρώπινη αγάπη και υποστήριξη· οι άλλοι μαθητές το 'βαλαν στα πόδια· κανείς δεν έμεινε εκτός από τον Ιωάννη και τη θεοτόκο, εκείνους που ήταν δεμένοι μαζί Του μ' εκείνο το είδος της αγάπης που δεν γνωρίζει κανένα φόβο και είναι έτοιμη να μοιραστεί οτιδήποτε.

Ας ρωτήσουμε για άλλη μια φορά τον εαυτό μας ποιοι είμαστε και ποια είναι η θέση μας μέσα σ' αυτό το πλήθος. Είμαστε με την ελπίδα ή με την απόγνωση, με τι; Κι αν είμαστε με την αδιαφορία, τότε είμαστε κι εμείς μέρος του τρομακτικού πλήθους που περικύκλωνε τον Χριστό, που τον ακολουθούσε και τον άκουγε, αλλά μετά έφευγε· όπως θα φύγουμε κι εμείς από το ναό. Ο Εσταυρωμένος θα υψωθεί εδώ τη Μεγάλη Πέμπτη κι εμείς θα διαβάζουμε το Ευαγγέλιο για το Σταυρό και τη Σταύρωση και το θάνατο – και μετά, τι; Ο Σταυρός θα συνεχίσει να στέκεται εδώ, αλλά εμείς θα πάμε να ξεκουραστούμε, θα πάμε σπίτι να φάμε, να κοιμηθούμε, να ετοιμαστούμε για τα έργα της επομένης. Την ίδια ώρα, ο Χριστός θα είναι στο Σταυρό, θα είναι στον τάφο. Πόσο φοβερό είναι να είμαστε ανήμποροι κι εμείς, όπως τότε οι μαθητές, να περάσουμε έστω μία μέρα, μία ώρα μαζί Του! Ας το σκεφθούμε, κι αν δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε, τουλάχιστον ας αναγνωρίσουμε ποιοι είμαστε και πού βρισκόμαστε, και την τελική ώρα ας στραφούμε προς Αυτόν με την κραυγή, την έκκληση του ληστή: «Μνήσθητί μου, Κύριε, έν τῇ Βασιλεία σου!».

Ομιλία που εκφωνήθηκε στις 30 Μαρτίου του 1980.

Anthony Bloom, *Στο φως της κρίσης του θεού: Πορεία από το Τριώδιο στην Ανάσταση*, 1η έκδοση, εκδ. Εν πλω, Αθήνα, 2009